

SOCIETATEA CIVILĂ DE AVOCAȚI „MIHNEA STOICA ȘI ASOCIAȚII”

Înființată prin Decizia Baroului București nr.1335 din 13 iulie 2010

Sediul Profesional: Bulevardul I.C.Brătianu, Număr 39, Bloc P6,

Scara 2, Apartament 32, Sector 3, București 030173

Telefon/Fax: +4021.313.5649 E-mail: contact@mssa.ro

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA PENALĂ

DOSAR NR. (...)

Termen: 14.12.2018

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnatul (...), prin avocat INGRID LUCIANA MOCANU,

in temeiul art. 146 lit. d) teza I din Constitutia Romaniei, republicata si art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea si functionarea Curtii Constitutionale, republicata (denumita in continuare „Legea nr. 47/1992”), formulez prezenta

EXCEPTIE DE NECONSTITUTIONALITATE

a dispozițiilor art. 29. alin. (1) lit. a) si f) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciara, republicata (denumita in continuare „Legea nr. 304/2004”).

I. OBIECTUL EXCEPTIEI DE NECONSTITUTIONALITATE

Obiectul exceptiei de neconstitucionalitate invocata in prezenta cauza il constituie dispozitiile art. 29. **alin. (1) lit. a) si f)** din Legea nr. 304/2004 potrivit carora:

„Colegiul de conducere al Inaltei Curti de Casatie si Justitie are urmatoarele atributii:

- a) *aproba Regulamentul privind organizarea si functionarea administrativa, precum si statele de functii si de personal ale Inaltei Curti de Casatie si Justitie; [...]*
- f) *exercita alte atributii prevazute in Regulamentul privind organizarea si functionarea administrativa a Inaltei Curti de Casatie si Justitie.”*

II. ADMISIBILITATEA EXCEPTIEI DE NECONSTITUTIONALITATE

Instanta de judecata este rugata sa observe ca exceptia de neconstitucionalitate invocata este **admisibila** pentru urmatoarele considerente:

- (i) *Textul a carui neconstitucionalitate solicitam a fi constatata este cuprins in **Legea nr. 304/2004**, facand astfel obiect al controlului de constitutionalitate exercitat de Curtea Constitutionala in temeiul art. 146 lit. d) din teza I din Constitutia Romaniei, republicata si art. 29 din Legea nr. 47/1992.*
- (ii) *Textul de lege **nu a fost declarat neconstitucional** printr-o decizie anterioara a Curtii Constitutionale, conditie statuata in art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.*
- (iii) *Exceptia a fost ridicata în fața unei instanțe de judecată, astfel cum este instanța din prezenta cauză*
- (iv) *Textul de lege a carui neconstitucionalitate cerem a fi constatata **are legatura cu solutionarea cauzei** si este fundamental pentru aceasta, conditie statuata in art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.*

In ceea ce priveste conditia potrivit careia textul a carui neconstitucionalitate se solicita a fi constatata sa aiba legatura cu solutionarea cauzei mentionam **Decizia nr.**

704 din 29 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) și art. 238 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală, în varianta anterioară modificării prin art. II pct. 54 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 Publicată în Monitorul Oficial nr. 158 din 02.03.2017.

În aceasta decizie Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul în care, în jurisprudența sa, a stabilit **două criterii/condiții** pentru existența legăturii textului criticat cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, condiții care trebuie întrunite cumulativ, respectiv

- aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii și
- necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014).

Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, **nu trebuie analizată in abstracto**, ci trebuie verificat în primul rând **interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate**, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014; Decizia nr. 189 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 15 iunie 2015; Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015; Decizia nr. 397 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 7 iulie 2015).

Având în vedere aceste aspecte, apreciem ca textul de lege **are legătura cu soluționarea cauzei**, atât timp cât este vorba de **fundamentul legal în baza cărui funcționează completul de judecată**, constituit, la rândul lui, în baza dispozițiilor Regulamentului privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pentru aceste motive, va solicităm să constatați ca excepția de neconstituționalitate este admisibilă și să dispuneți sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 raportat la dispozițiile art. 142 alin. (1) și art. 146 lit. d) teza I din Constituția României, republicată.

III. MOTIVE DE NECONSTITUTIONALITATE

Potrivit art. 73 alin. (3) lit. 1) din Constitutia Romaniei, republicata, „*Prin lege organica se reglementeaza **organizarea si functionarea** Consiliului Superior al Magistraturii, **a instantelor judecatoresti**, a Ministerului Public si a Curtii de Conturi.*”

De asemenea, potrivit art. 126 alin. (4) din Constitutia Romaniei, republicata, „***Compunerea Inaltei Curti de Casatie si Justitie si regulile de functionare a acesteia se stabilesc prin lege organica.***”

Pe de alta parte, art. 29 alin (1) lit. a) din Legea 304/2004 prevede ca **organizarea si functionarea administrativa a Inaltei Curti de Casatie si Justitie urmeaza a fi reglementata prin Regulament aprobat de Colegiul de conducere al Inaltei Curti de Casatie si Justitie**. In acest sens, Colegiul de conducere a aprobat Regulamentul de organizare si functionare administrativa a Inaltei Curti de Casatie si Justitie care, la randul lui, se completeaza cu prevederile Regulamentului de organizare interioara a instantelor judecatoresti aprobat prin Hotararea nr. 1375/2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Asadar, se poate observa ca dispozitiile legale criticate, in ciuda prevederilor cat se poate de clare ale art. 73 alin. (3) lit. 1) si art. 125 alin. (4) din Constitutia Romaniei, republicata, **delega reglementarea organizarii si functionarii Inaltei Curti de Casatie si Justitie Colegiului de conducere al acestei instante, care este abilitat sa emita/aprobe Regulamentul, act juridic inferior legii.**

Prin urmare, potrivit dispozitiilor legale criticate, se ajunge la situatia in care nu numai ca organizarea si functionarea Inaltei Curti de Casatie si Justitie este reglementata printr-un act administrativ, dar acest act administrativ este emis de insasi conducerea instantei.

Asadar, faptul ca aspecte esentiale ale organizarii si functionarii celei mai inalte instante nationale sunt prevazute **in acte administrative cu caracter inferior legii** conduce la incalcarea normei constitutionale potrivit careia organizarea si functionarea instantelor judecatoresti se reglementeaza prin lege organica, si

anume la art. 73 alin. (3) lit. 1) și art. 126 alin. (4) din Constituția României, republicată.

Mai mult, normele de organizare și funcționare a instanțelor ar trebui să se bucure de accesibilitate, previzibilitate și stabilitate. Or, delegarea atribuției de a stabili aceste norme Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casă și Justiție, prin emiterea/aprobarea Regulamentului ce nu reprezintă altceva decât un act administrativ cu caracter infralegal, determină o stare de incertitudine juridică, acest gen de acte având, de obicei, un grad sporit de schimbări succesive în timp (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 172/24 martie 2016, paragrafele 18-22 și Decizia Curții Constituționale nr. 307/2018 paragrafele 21 - 29).

Principiul interdicției legiferării prin acte administrative infralegale în domeniul care aparține în exclusivitate legilor organice.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 307 din 8 mai 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) și art. 109 alin. (3) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare și ale art. 37 alin. (3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial nr. 579 din 09.07.2018, instanța de contencios constituțional a statuat următoarele: "(...) 24. Cu privire la ocuparea posturilor de către categoriile de personal al căror statut trebuie reglementat, potrivit Constituției, **prin lege organica**, în jurisprudența sa, Curtea a reținut, referindu-se la statutul politistului, că acesta este subiect al unui raport de serviciu, raport care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale și, de aceea, aspectele esențiale ce vizează cele trei elemente ale raporturilor de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul politistului, statut care este reglementat prin lege organica, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, respectiv Legea nr. 360/2002 (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.667 din 11 septembrie 2014, paragraful 17, Decizia nr.637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.906 din 8 decembrie 2015, paragraful 24, sau Decizia nr.172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.315 din 25 aprilie 2016, paragraful 17). Prin Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, paragraful 19, Curtea a reținut că statutul juridic al unei categorii de personal este reprezentat de dispozițiile de lege referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă în care se află respectiva categorie. Curtea a mai reținut, prin aceeași decizie, la paragraful 18, că aspectele privind ocuparea posturilor de conducere tin în mod evident de cariera politistului și presupun o modificare atât a atribuțiilor (a felului muncii), cât și a salarizării, iar exercitarea raportului de serviciu al politistului se realizează de la

nasterea acestuia, prin actul de numire, si pana la incetarea lui, in conditiile legii. Curtea a constatat ca dispozitiile legale criticate nu numai ca nu reglementeaza procedura ocuparii posturilor de conducere ale politistilor, ci deleaga reglementarea acestor aspecte importante ministrului de resort, care este abilitat sa adopte ordine, acte juridice cu caracter inferior legii. Avand in vedere ca, potrivit art. 73 alin.(3) lit.j) din Constitutie, **statutul functionarilor publici se reglementeaza prin lege organica si tinand cont de faptul ca aspectele esentiale privind ocuparea posturilor de conducere vizeaza o modificare a raporturilor de munca, aceste aspecte esentiale, cum sunt, spre exemplu, conditiile generale de participare la examen/concurs, conditiile de vechime necesara participarii la examen/concurs, tipul probelor de examen/ concurs, conditiile in care candidatii sunt declarati „admisii” si posibilitatea de contestare, trebuie reglementate prin lege organica**, urmand ca regulile specifice procedurii de ocupare a functiilor de conducere sa fie explicate si detaliate prin ordin al ministrului de resort. In consecinta, Curtea a constatat ca **prevederile de lege criticate, care instituie reglementarea acestor aspecte prin acte administrative, contravin dispozitiilor art.73 alin.(3) lit.j) din Constitutie (paragraful 21)**. De asemenea, Curtea a retinut ca, potrivit dispozitiilor de lege criticate, **se ajunge la situatia ca un aspect esential care vizeaza executarea raporturilor de serviciu sa fie reglementat printr-un act administrativ**. Or, normele privind ocuparea posturilor de conducere trebuie sa respecte anumite cerinte de stabilitate si previzibilitate. Astfel, delegarea atributiei de a stabili aceste norme unui membru al Guvernului, prin emiterea unor acte cu caracter administrativ ce au caracter infralegal, determina o stare de incertitudine juridica, acest gen de acte avand, de obicei, un grad sporit de schimbari succesive in timp (paragraful 22). Prin urmare, Curtea a admis exceptia de neconstitutionalitate a dispozitiilor art. 18 din Legea nr. 360/2002, potrivit carora „Posturile de conducere se ocupa prin examen sau concurs, dupa caz, in situatiile si in conditiile stabilite prin ordin al ministrului administratiei si internelor. (...)” si “27. Normele privind ocuparea posturilor de executie sau de conducere trebuie sa respecte anumite **cerinte de stabilitate si previzibilitate**. In acest sens, delegarea atributiei de a stabili aceste norme unui membru al Guvernului, **prin emiterea unor acte cu caracter administrativ ce au caracter infralegal, determina o stare de incertitudine juridica, acest gen de acte avand de obicei un grad sporit de schimbari succesive în timp.**”

De asemenea, solutia legislativa prevazuta de art. 29 alin. (1) lit. a) si f) din Legea nr. 304/2004, republicata, contravine si normelor de tehnica legislativa, de vreme ce, potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnica legislativa pentru elaborarea

actelor normative, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, actele infralegale cu caracter normativ se emit numai pe baza si in executarea legii si trebuie sa se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza si in executarea carora au fost emise, fara ca prin acestea sa poata fi completata legea [art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000]. Or, asa cum vom arata *infra*, incalcarea normelor de tehnica legislativa duce automat la incalcarea art. 1 alin. (3), (4) si (5) din Constitutia Romaniei, Republicata.

Potrivit art. 1 alin. (4) din Constitutia Romaniei, republicata, „*Statul se organizeaza potrivit principiului separatiei si echilibrului puterilor – legislativa, executiva si judecatoreasca – in cadrul democratiei constitutionale.*”

Pe de alta parte potrivit art. 1 alin. (5) din Constitutia Romaniei, republicata „*In Romania, respectarea Constitutiei, a suprematiei sale si a legilor este obligatorie.*”

Dispozitiile art. 1 alin. (4) reprezinta astfel sediul materiei pentru principiul separatiei puterilor in stat in timp ce art. (5) din Legea fundamentala reprezinta sediul materiei pentru **principiul legalitatii**. Principiul legalitatii, care exprima obligativitatea respectarii legilor, asigura respectarea ordinii de drept. Ca si principiul suprematiei Constitutiei, legalitatea este de esenta cerintelor **statului de drept**, adica a preeminentei legii in reglementarea relatiilor sociale, in sensul art. 16 alin. (2) din Constitutie, potrivit caruia nimeni nu este mai presus de lege. Principiul legalitatii, fiind un principiu de rang constitutional, consacra obligativitatea respectarii legilor si a calitatii acestora.

Curtea Constitutionala, in jurisprudenta sa, a stabilit ca trasatura esentiala a statului de drept o constituie suprematia Constitutiei si obligativitatea respectarii legii (Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011) si ca „*statul de drept asigura suprematia Constitutiei, corelarea tuturor legilor si tuturor actelor normative cu aceasta*” (Decizia nr. 22 din 27 ianuarie 2004, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 233 din 17 martie 2004), ceea ce inseamna ca acesta „*implica, prioritar, respectarea legii, iar statul democratic este prin excelenta un stat in care se manifesta domnia legii*” (Decizia nr.13 din 9 februarie 1999, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999). Totodata, **principiul securitatii raporturilor juridice civile** constituie o dimensiune fundamentala a statului de drept, astfel cum acesta este consacrat in mod expres prin dispozitiile art. 1 alin. (3) din Legea fundamentala (Decizia nr. 19 din 22 ianuarie 2013).

Curtea Constitutională a mai reținut ca „*principiul legalității este unul de rang constitutional*” (a se vedea Decizia nr. 901 din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iulie 2009), astfel încât „*incalcarea legii are drept consecință imediată nesocotirea art. 1 alin. (5) din Constituție, care prevede ca respectarea legilor este obligatorie. Incalcarea acestei obligații constituționale atrage implicit afectarea principiului statului de drept, consacrat prin art. 1 alin. (3) din Constituție*” (a se vedea Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012).

Instanța de contencios constituțional a statuat că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează **calitatea actelor normative**. În acest sens, Curtea a constatat că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se **previzibilitatea**, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de **clar și precis** pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplete poate chiar să se dovedească de dorit, suplete care nu afectează însă previzibilitatea legii (Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013).

În privința incidentelor normelor de tehnică legislativă în cadrul controlului de constituționalitate, Curtea a mai arătat că deși ele „*nu au valoare constituțională, [...] prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă **principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară***” (Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 7 ianuarie 2014). De aceea, „*nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare **principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii***” (Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013, anterior citată).

În acest sens, se poate observa că aspectele care țin de calitatea legii sunt reglementate de art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică

legislativa si elaborarea actelor normative (denumita in continuare „**Legea nr. 24/2000**”) potrivit carora „*Textul legislativ trebuie sa fie formulat clar, fluent si inteligibil, fara dificultati sintactice si pasaje obscure sau echivoce. Nu se folosesc termeni cu incarcatura afectiva. Forma si estetica exprimarii nu trebuie sa prejudicieze stilul juridic, **precizia si claritatea dispozitiilor.***”

Nerespectarea dispozitiilor privind claritatea si precizia legii duce la incalcarea art. 11 coroborat cu art. 20 din Constitutia Romaniei, republicata prin raportare la jurisprudenta Curtii Europene a Drepturilor Omului privind necesitatea respectarii conditiilor de claritate si previzibilitate a legii, precum si a dispozitiilor art. 1 alin. (3) si (5) prin raportare la dispozitiile art. 7 alin. (4) din Legea nr. 24/2000.

Curtea Europeana a Drepturilor Omului a statuat ca sintagma „*prevazut de lege*” inseamna nu doar o anume baza legala in dreptul intern, dar si calitatea legii in cauza: astfel, aceasta trebuie sa fie **accesibila si previzibila.**

In cauza *Lupsa c/Romaniei*, par. 32, CEDO a statuat ca „*sintagma „prevazuta de lege” inseamna in primul rand ca masura incriminata trebuie sa aiba o baza in dreptul intern, insa se refera si la calitatea legii respective: ea impune ca aceasta sa fie accesibila persoanelor in cauza si sa aiba o formulare destul de exacta pentru a permite reclamantilor, care apeleaza, la nevoie, la consilieri, sa prevada, intr-o masura rezonabila in circumstantele cauzei, consecintele ce ar putea dintr-un anumit act*”.

Incalcarea dispozitiilor art. 1 alin. (3) si alin. (5) din Constitutie in ceea ce priveste nerespectarea dispozitiilor Legii nr. 24/2000, a principiului legalitatii si a jurisprudentei CEDO in ceea ce priveste calitatea legii duce la incalcarea principiilor securitatii raporturilor juridice, in componenta sa referitoare la claritatea si previzibilitatea legii.

De asemenea, in jurisprudenta Curtii Europene a Drepturilor Omului s-a stabilit ca **principiul securitatii raporturilor juridice** decurge implicit din Conventia pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale si constituie unul dintre principiile fundamentale ale statului de drept. In acest sens sunt hotararile din 6 decembrie 2007, 2 iulie 2009, 2 noiembrie 2010, 20 octombrie 2011 sau 16 iulie 2013, pronuntate in cauzele *Beian impotriva Romaniei (nr. 1)*, paragraful 39, *Jordan Jordanov si altii impotriva Bulgariei*, paragraful 47, *Stefanica si altii impotriva Romaniei*, paragraful 31, *Nejdet Sahin si Perihan Sahin impotriva Turciei*, paragraful 56, respectiv *Remuszeko impotriva Poloniei*, paragraful 92.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai statuat că, odată ce statul adoptă o soluție legislativă, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiecții de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții [Hotărârea din 1 decembrie 2005 pronunțată în Cauza *Paduraru împotriva României*, paragraful 92, sau Hotărârea din 6 decembrie 2007 pronunțată în Cauza *Beian împotriva României (nr. 1)*, paragraful 33].

Astfel, respectarea legilor este o obligație fundamentală într-un stat de drept, iar orice acțiune a autorităților publice trebuie să fie subsumată acestui obiectiv. Or, ignorarea dispozițiilor Legii nr. 24/2000 reprezintă o încălcare a obligațiilor impuse prin art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. O atare conduită pune serioase semne de întrebare cu privire la securitatea raporturilor juridice, întrucât **echivalează cu posibilitatea autorităților publice de a ocoli cadrul legal oricând și în orice condiții în timp ce cetățenilor li se impune respectarea acestuia**. De altfel, principiul supremăției Constituției și principiul legalității sunt de esență cerințelor statului de drept, în sensul sintagmei conform căreia «*Nimeni nu este mai presus de lege*», prevăzută de art. 16 alin. (2) din Constituție.

Prin reglementarea normelor de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000 legiuitorul a impus o serie de **criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a caror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ**. Respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare.

În concluzie, **se poate constata că reglementările criticate, prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă, pot determina apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii**

Pentru toate aceste motive solicităm instanței de contencios constituțional să constate incompatibilitatea dispozițiilor art. 29 alin. (1) lit. a) și f) din Legea nr. 304/2004, Republicată cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. l), art. 126 alin. (4) și art. 1 alin. (5) din Constituția României, Republicată, precum și art. 6 paragraf 1 CEDO.

Avand in vedere argumentele invocate *supra*, va solicitam sa constatati ca exceptia de neconstitutionalitate este admisibila si sa dispuneti sesizarea Curtii Constitutionale cu solutionarea prezentei exceptii de neconstitutionalitate in conformitate cu dispozitiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 raportat la dispozitiile art. 142 alin.(1) si art. 146 lit.d) teza I din Constitutia Romaniei, republicata.

Cu stimă,

(...)

prin avocat Ingrid Luciana MOCANU